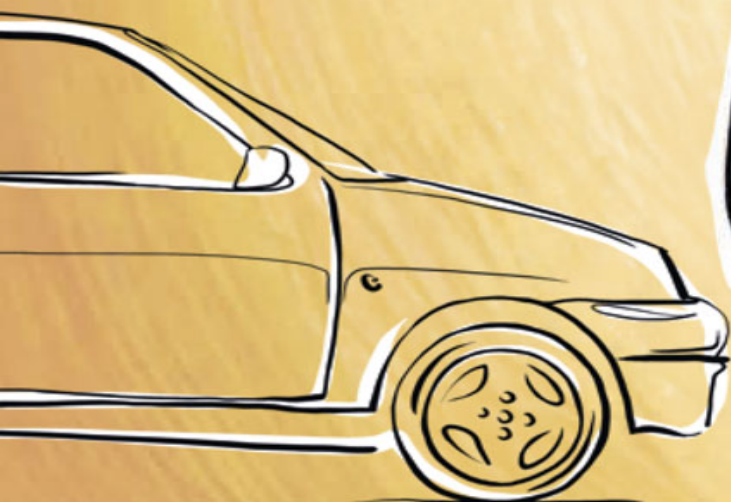

BLANKA MALÁ

DR•BNIČKY

MALÉ POVÍDKY
PRO VELKÉ HOLKY

KAZDA

BLANKA MALÁ

MALÉ POVÍDKY
PRO VELKÉ HOLKY

KAZDA

© Nakladatelství KAZDA, s. r. o., 2024

© Blanka Malá, 2024

Illustrations © Kristýna Franková, 2024

Automatizovaná analýza textů nebo dat ve smyslu čl. 4 směrnice 2019/790/EU je bez souhlasu nositele práv zakázána.

Drobničky bych ráda věnovala všem velkým holkám, které nosí kabelky a najdou v nich místo i pro drobnou knížku povídek. Moc bych si přála, aby jim příjemně krátila dlouhou chvíli a připomínala jim, že je dobré všímat si malých radostí, které nám všední dny přinášejí.

Vaše Blanka Malá

DRBNIČKY

Drby a pomluvy byly odjakživa součástí společenského života. Vědci dokonce tvrdí, že tvoří neuvěřitelných osmdesát procent naší konverzace. Říká se také, že drby jsou především doménou žen. Klevetění nám asi dělá dobře. Svědčí o tom vysoké prodeje bulvárních časopisů, přinášejících drobné střípky ze společnosti. Takové časopisy dokážou celebritu nejen vyrobit, ale často i zničit.

U nás na vsi stejnou službu hravě zastane místní pivnice. Tady se probere ledacos a ledaskdo. Nemohu tedy souhlasit s tím, že ženy mají ostřejší jazyk a pomlouvají ostatní více. Nejen proto, že jsem žena, ale především proto, že se v práci denně přesvědčuji o opaku.

Pracuju v pivnici jako servírka a na place si toho vyslechnu opravdu hodně. Muži si vymyslí téměř cokoli, jen aby se stali středem pozornosti. Zvlášť když jsou v kolektivu jedinců svého pohlaví a před sebou mají vychlazenou dvanáctku.

Jsem si jistá tím, že centrem drbů je v naší vsi stůl nedaleko pípy. Je od něj nejlepší výhled na malou televizi, která se zapíná při fotbalových zápasech a taky na zprávy. Sedává tady trojice kamarádů. Truhlář Mirek, automechanik Standa a zedník Václav.

Kdo si myslí, že jejich nejvděčnějším tématem u piva bývá fotbal, ten se šeredně plete. Mužské drby se točí kolem opilých kamarádů, starých známých a horkých novinek. Jednou takovou horkou novinkou byla nevěra starostovy manželky.

„Hele, to je jasný, rozvod je u nich na spadnutí. Táňa se prohání na bruslích s novým frajerem nejmíň třikrát týdně!“ dal to odpoledne do placu Mirek.

Na konci vesnice má domek s truhlářskou dílnou a na bruslařskou dráhu vidí od ponku.

Starostova žena Táňa je učitelkou tělocviku v nedalekém městě. Je to velmi pohledná žena. Na začátku roku oslavila v pivnici padesátku, ale rozhodně na ni nevypadá. Díky pravidelnému pohybu má tělo pružné jako dvacítká, i když před patnácti lety porodila starostovi dvojčata. Bříško má ploché, proporce dokonale vyvážené a míry modelky. Je to sportovní typ, vede v sokolovně hodiny aerobiku a od té doby, co se obec rozhodla potáhnout starou polní cestu asfaltem, se na ní pravidelně prohání na kolečkových bruslích.

„Je to pěkná baba, ale že nasazuje starostovi parohy, to je teda krutý,“ rozvíjel Mirek dál svoje téma.

Standa se přidal: „No, není se co divit, starostovi roste pupek a ona je atraktivní.“

„Pod vysokým břehem mrštný úhoř se skrývá,“ uchechtnul se Václav a poplácal se po pivním pupku.

„Vole, to platí jenom o rybách,“ snažil se ho vyvést z omylu Standa, který má autodílnu, ale také často a rád rybaří.

K jejich hlasitému hovoru se nečekaně přidal hostinský. „Ona je ale vážně kus, vůbec nestárne. Nejspíš bude mít ty botoxy, co,

Kamčo?“ obrátil se na mě a postavil mi na táč poslední z další rundy piv.

Pokrčila jsem rameny a zamířila s plnými püllitry ke stolu štamgastů. Než jsem před každého z těch tří postavila vychlazeného Kozla a udělala na lístku tři čárky, vyslechla jsem si další novinky.

„Já bych tipoval, že to bude ten tělocvikář, se kterým jela s děckama v zimě na lyžák,“ mudroval automechanik Standa. „Vezl jsem kluka k autobusu a ona a ten učitel měli furt hlavy u sebe. No a tejden na horách... To víš, to se přihodí ledacos.“

Téma pohledné starostovy ženy a její nevěry přetrásala partička štamgastů až do zavíračky.

V pondělky míváme v pivnici zavřeno a je to také jediný den, kdy mám jako servírka volno. Využívám je k tomu, abych si v klidu vyřídila návštěvy úřadů, lékaře nebo nákupy. To pondělí jsem si přivstala. Potřebovala jsem akutně k zubaři a spoléhala jsem na to, že když budu na středisku včas, ošetří mi mou citlivou pětku i bez objednání.

Autobus, který spojuje naši střediskovou obec s nedalekým městem, jezdí ve čtvrt na osm ráno, a tak jsem pro jistotu vyrazila na zastávku už v sedm. Právě jsem si zapalovala svou ranní cigaretu, když se na zastávce objevila i starostova žena Táňa. Moc jí to slušelo. Měla na sobě úzké modré kalhoty a k nim padnoucí sportovní sako a nízké hnědé mokasíny. V ruce držela větší koženou tašku a vypadala, jako by právě sešla z mola nebo vyskočila

z obálky časopisu Elle. Byla štíhlá a blondaté mikádo jí dělalo o dost mladší. Padesátku bych jí rozhodně nehádala. Kdybych ji neznala, tipovala bych jí maximálně čerstvých čtyřicet.

„Dobré ráno, Kamilko,“ pozdravila mě milým hlasem. „To toho kouře nemáte v hospodě dost?“

Svoji narážku na moje ranní kouření si mohla dovolit. Byla o generaci starší než já, znala mě odmala a jako sportovkyně a vyznavačka zdravého životního stylu mi chtěla připomenout, že po ránu je lepší čerstvý vzduch než závan nikotinu.

Pokrčila jsem rameny: „No jo, no, zlozvyk...“

Ještě dvakrát jsem potáhla z cigarety a pak jsem ji típla.

„Jak se ti vede?“ ptala se Táňa zdvořile.

„Ale jo, jde to, děkuju...“ odpověděla jsem.

„Hospoda šlape a já jsem ráda, že nemusím za prací dojíždět.“

„Takže se ti práce servírky líbí?“

„Líbí, mezi lidma mě to baví,“ přiznala jsem a dodala: „Jen by se nemuseli tak pomlouvat. Co já si všechno musím vyslechnout...“

„Pomluvy vymýšlejí závistivci, šíří je blbci a věří jim idioti,“ podělila se se mnou Táňa o moudro. Pak ukázala na přijíždějící autobus. „Už nám to jede.“

Když nastupovala, mohla jsem si díky jejímu kratšímu sportovnímu saku do pasu všimnout, že má i v padesáti zadek pevný jako skála.

Asi si koupím inline brusle, pomyslela jsem si. Jsem o dost let mladší než Táňa a zadnice se mi klepe jako sulc, který máme v nabídce pivnice s cibulí a octem.

I následující dny se v pivnici probírala nevěra paní starostové. Truhlář Mirek se chlapům chlubil, že zahlédl starostovu ženu s jejím novým amantem na bruslařské dráze a že se tam dokonce objímali.

„A jak ten její novej vypadá?“ vyzvídal Standa.

„Hele, chodí tam spolu vždycky až v podvečer,“ usrkl si Mirek pěny. „Viděl jsem ho jen z dálky, ale má černočervený bruslařský hadry s nápisama. Takový ty, co mají i cyklisti. No, do ksichtu jsem mu neviděl, měl helmu a brejle a taky chrániče, jako kdyby šel do války.“

„A ona?“ vyptával se dál Standa, zatímco Václav jen pozorně poslouchal.

„Taky měla ty bruslařský šortky a dres jako on. Ale to víš, ona ho měla vypasovanej na bezchybným těle... Prostě chlapi, bylo na co koukat,“ pokýval hlavou a nechal prostor fantazii ostatních.

Václav se uchechtnul: „Ještěže tě stará v dílně nevychmátla, to bys to schytl!“

„Chudák starosta, jen aby ho nepřipravila o barák! Dřel na něm jak vůl,“ dělal si Standa starosti. A pak navrhnul: „Hele a nemělo by se starostovi říct, že se mu žena slejzá na bruslařský dráze s nějakým frajerem?“

„No, to je fakt. On je chudák furt v úřadě a třeba ani neví, že mu stará zanáší,“ přidal se Václav.

„Starosta není sportovní typ, tak si našla někoho pohyblivějšího.“

Pohybem loktů dopředu a dozadu naznačil, že důvodem nevěry bude zřejmě lepší sex.

„Moje Miluna vůbec nevěděla, že je to u nich na spadnutí. A to chodí tejden co tejden ke kadeřnici!“ dodal ještě.

Když se v obci něco šustlo, Standova žena Miluna to většinou od kadeřnice věděla jako první.

„Báby probírají pod sušákem Výměnu manželek, a co se děje u nás ve vesnici, to jim uniká,“ zhodnotil to Mirek kriticky.

Uplynuly další dva týdny, plné neuvěřitelných hospodských řečí o paní Táni, když mi známý trojlístek štamgastů oznámil, že mám dát na stůl tácek navíc.

„A mám pro toho D’Artagnana přinést Kozla hned, nebo až se dostaví?“ žertovala jsem s nimi.

Mirek, který pohledem z okna kontroloval příchozí do pivnice, na mě houknul: „Natoč ho hned!“

Sotva jsem stačila přikývnout, otevřely se dveře a do lokálu vstoupil starosta Jan Hovorka.

„Čus šerife, vezmi místo!“ pozdravil ho Mirek a nabídl mu židli.

„Nazdar chlapi, děkuju za pozvání,“ odpověděl starosta srdečně a usednul ke stolu.

„Tak copak máte za lubem,“ začal se hned zajímat, „něco s hřištěm?“

Václav opatrně začal hovor: „No, hřiště by už teda potřebovalo nový kabiny a ta plechovka, co se tváří jako stánek, by si taky zasloužila nějakou obecní injekci.“

Řeč se ještě pár minut točila okolo vesnického fotbalového mužstva a já jsem se ke stolu otočila ještě jednou s tácem čtyř piv. Na třetí pivo kývli všichni kromě starosty.

„Kamilko, já nebudu, já hubnu!“ upozornil mě.

Starosta ukázal na své stále ještě zakulacené břicho.

„Chlapi, už je o polovinu menší a do švestek po té pneumatice nebude ani památky!“ chlubil se.

Ti tři se na sebe podívali. Nebylo těžké odhadnout, že za jeho hubnutím vidí především rodinnou nepohodu.

„To víš,“ začal opatrně Mirek, „život nám občas nadělí nečekaný novinky a pak jde váha dolů sama. Zvláště ženský, ty dovedou překvapit,“ dodal a kamarádsky poplácal starostu po rameni.

„Jak nemaj ruce ve dřezu a co na práci, tak drbou nebo vymejšlej bejkárny,“ přisadil si Václav.

„No jo, chlapi, máte pravdu,“ pokýval starosta hlavou, „může za to opravdu Táňa.“

V tu chvíli položili všichni püllitry na stůl a viseli mu očima na rtech v očekávání, co z něho ještě vypadne.

„Nevím, co ji to popadlo, ale koupila mi kolečkový brusle, helmu, dres a chrániče a třikrát týdně s ní musím na dráhu,“ postěžoval si starosta.

Poté jim začal líčit, že pozdě odpoledne chodí se svou ženou na asfaltovou cestu a až do soumraku tam spolu ruku v ruce jezdí na kolečkových bruslích. V helmě, chráničích, brýlích a elastickém dresu prý skoro není k poznání, což ho uklidňuje, protože díky tomu není terčem posměšků a jako starosta si tak uchová respekt.

„Chlapi, jezdit dopředu mi už docela jde, ale brzdit ani náhodou a otáčet se už vůbec ne! Kdyby mě tuhle Tánička na konci cesty neobejmula a neotočila, tak skončím v plotě tady Mirkovy chalupy!“ smál se starosta na celé kolo svým těžkým začátkům na inlinech.

Standovi, Mirkovi i Václavovi spadla brada.

Starosta si znovu hrdě poplácal své břicho: „No a jezdím tam s ní měsíc a dole mám pět kilo!“

Uculovala jsem se za výčepem a dobře se bavila tím, jak ti tři mušketýři přišli o své zbraně. Jejich klevetivé jazyky jim najednou dočista ztuhly.

„Tak, chlapi, děkuju za tu pivní chvílku. A ty kabiny zahrnu do rozpočtu,“ slíbil jim starosta, když se zvedal od stolu. „A nepijte tolik toho piva nebo vám narostou pupky a ženský vám utečou za mladšíma!“ zasmál se ještě a obrátil se k výčepu.

„Kamilko, dvě piva a připočti mi k nim ještě Kofilu,“ ukázal na čokoládu s mouřenínem.

„Už domů, starosto? Není ještě brzy?“ zdržoval ho hostinský.

Starosta významně nadzvedl obočí. „Táníčka na mě čeká.“

Výměnou za Kofilu mi podal stokorunu.

„To je dobrý,“ řekl, dal si čokoládu do kapsy a zamířil ke dveřím.

Další trojku piv jsem nesla k oněmělému stolu.

„Prosím, pánové,“ postavila jsem s gustem půllitry před ty tři drbny. „Připijte si na krásu mužského těla a na chytrost nás žen!“

Nechápavě se na mě podívali.

Tak jsem se raději vrátila zase zpátky k pípě. Každopádně jsem se opět utvrdila v tom, že opravdové drbny jsou především muži. My ženy jsme ve srovnání s nimi jen takové malé drbničky.

LEKCE

Zavřela jsem dveře za odcházejícím klientem a sedla si zpátky za stůl. Dosedla jsem do pohodlné kožené kancelářské židle a hluboce vydechla. Na chvilku jsem zavřela oči, abych se koncentrovala na další práci. Uslyšela jsem zaklepání a oči zase rychle otevřela. Byla to Nicol, má asistentka. Oznamovala mi, že pan Nedochvilný na dojednanou schůzku nepřijde. Omlouvá se kvůli náhlé zdravotní indispozici.

Beze slova jsem pokývala hlavou a zhoupla se ve své kancelářské židli. Nicol pochopila, že se má vzdálit, a tiše za sebou přivřela dveře.

„Tak Nedochvilný,“ vyslovila jsem nahlas.

Dělá čest svému jménu, pomyslela jsem si. Kdyby se jmenoval alespoň Novák, nevyzněla by jeho omluva pár minut před schůzkou tak nevěrohodně, přemítala jsem. Kolik je asi v České republice mužů s příjmením Nedochvilný? Kladla jsem si v duchu otázku. Určitě ne tolik jako Nováků, Svobodů, Novotných, Horáků, Veselých, Pokorných...

A za všemi těmi ryze českými příjmeními jsem si v myšlenkách dosazovala muže, kteří možná nejsou ani moc veselí a už vůbec ne pokorní. Pravděpodobněji budou nedochvilní, nezodpovědní a nejspíš i nevěrní.

Nevěra se s lidstvem táhne už od dob, kdy jsme ještě byli primáti. My ženy se těžko smiřujeme s faktem, že podle amerických vědců

se jedná o přirozené chování, které vychází z našich genetických předpokladů. Když se to tak vezme, měla bych vlastně nevěru blahořečit. Zachránila mě totiž před sňatkem s mužem, který by mi nikdy nedovolil dělat kariéru. Nebýt včasného odhalení, že můj ex spí s mojí bývalou kamarádkou, nejspíš bych si toho nevěrníka vzala a čekal by mě ukázkový život manželky úspěšného podnikatele. Bydleli bychom za městem ve vilce s bazénem a zahradou, a zatímco on by rozšiřoval svou prosperující firmu, já bych tak po dvou porodech rozšířila především své boky. Moje náplň dne by byla jasně daná: uvařit, uklidit, vyprat, postarat se o potomky a venčit zlatého retrívera. Plus kompletní full servis mému pracovně vytíženému muži. A jmenovala bych se Kateřina Pokorná! Ano, svému příjmení bych opravdu dělala čest, stejně tak jako ji dnes udělal svému jménu pan Nedochvilný.

Naštěstí je všechno jinak. Jsem svobodná, se svým příjmením jsem nadmíru spokojená a za žádné jiné bych ho nevyměnila. Zvlášť když se stalo mou vizitkou a dělá čest mé vyhledávané kanceláři.

Karla jsem od té doby, co jsem po něm hodila zasnubní prstýnek, neviděla. Je to už patnáct let, čas hrozně letí. Oženil se a zůstal v Brně, zatímco já jsem odešla do Prahy. Když jsem se na jaře setkala v Praze s našimi společnými kamarády, tvrdili mi, že se prý rozvádí a že se jim svěřil, že na mě stále nemůže zapomenout.

„Jak ho znám, ten je tak vytížený, že večer ani neví, co měl v poledne k obědu. Natož aby si pamatoval, že jsme spolu před

patnácti lety randili, a byli dokonce i zasnoubení," zlehčovala jsem poznámku přátel o mém ex.

Karel byl pro mě kdysi opravdu panem Božským. Bohužel nejen pro mě. Byla jsem mladá a zamilovaná až po uši. Když jsem ho tenkrát v jeho kanceláři nachytala doslova při činu s mou kamarádkou, které nabídl místo ve firmě, zhroutil se mi svět. Sice jsem se s ním okamžitě rozešla a vrátila mu zasnubní prsten, ale trpěla jsem jako zvíře. Po nocích jsem plakala do polštáře, že můj život ztratil smysl.

„Takových ještě bude,“ mávla nad mým rozchodem rukou máma a víc to nekomentovala.

Tátovi to jedno nebylo. Karla si oblíbil a o to víc ho náš rozchod mrzel. Když mě ale i po měsíci našel v pokoji uplakanou, prohlásil:

„Jóó, holka, život je jako penis. Jednou jsi nahoře, a jednou zase dole. Ale neboj, z vlastní zkušenosti ti můžu říct, že tvrdej věčně nebude.“

Svou otevřeností a podivným přirovnáním mě překvapil.

Ještě ten večer jsem si jeho slova opravdu vzala k srdci. Posbírala jsem se a podala si přihlášku na vysokou školu. Rozhodla jsem se, že budu studovat. Když jsem promovala, byl na mě táta pyšný. A ještě pyšnější byl, když jsem si udělala doktorát. Od té doby se můj život začal ubírat úplně jiným směrem. V Praze jsem už zůstala a časem jsem začala být nezávislá a v práci úspěšná.

Na rodinu a děti nepomýšlím, moje práce mě naplňuje a jako singl žena jsem spokojená. Biologické hodiny zatím netikají a doufám, že ani nezačnou, protože na rodinný život a plíny nemám ani pomyšlení. Naopak. Ukřičená mimina mi vadí a představa, že by mě nějaké takové kousalo do bradavek, mě děsí. Máma by si sice

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy Drobničky.
Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.